

van het Leprozenhuis, lieten waarschijnlijk aan mij kunsthistorisch en geschiedkundig besef na, maar helaas niet hun kunstschaten, die geveild werden. Dat besef is door mij al jong onderkend. Het is dus niet onverklaarbaar dat ik als oud-leerling van de Leidse Litteraire Faculteit voor U sta: Albert Verwey, Van Eyck, Huizinga en Colenbrander!

In Rotterdam is het altijd geweest 'The rise and decline'. Juist die cocktail van zijn-en-niet-zijn; willen-maar-niet-kunnen; zullen-maar-niet-mogen; worden-maar-nimmer-wezen ... dáár ligt de ietwat weemoedige, droevige dronk van een mens. Ook die van mij, hoewel mijn vader tot mijn geboorte-aangifte (1918) van de blauwe knoop was.

Op dat breukvlak leeft de mens. Zijn creativiteit wordt nooit in harmonie geboren. Cultuur ontstaat uit rijk gemis! Wat gedicht of geschreven, gecomponeerd, geschilderd, gebeeldhouwd, gebakken wordt, is een neerslag van onvrede, van lijden-aan-de-tijd, wil het althans goed en doorleefd werk zijn.

Dat er een Historisch Genootschap 'Roterodamum' bestaat, bevestigt deze uitspraak. De stad-zelve heeft een geschiedenis van rise en decline, allereerst. Viermaal op z'n minst, na de grote stadsbrand in de zestiende eeuw. En de leden van het genootschap – helaas nog véél te weinigen – zoeken zelf ook, de één meer, de andere minder, in een nostalgisch verlangen naar oorsprong; naar een hedendaagse vertaling van eigen bestaan, geprojecteerd tegen het verleden der eeuwen, waarin hun voorouders leefden, en, de één minder, de andere méér, een rol speelden. Thuis, in het gareel, heerst er immers ook niet altijd harmonie!

In deze context borduren de drieduizend leden van 'Roterodamum' – het verre-uit grootste genootschap op dit gebied in West-Europa – dagelijks hun kruissteken aan een oude borduurlap; een mensenleven lang wordt aan dat welhaast versleten tapijt gerepareerd: 'Wir weben, wir weben!' Wij zijn, neen! de waereld is 'à la recherche d'un temps perdu!' Honderden nog-niet-leden moeten ons helpen het totale wandkleed – dat van ons allen tezamen – hetwelk een cultuurpatroon van een stad, een land, een volk bepaalt, te herstellen.

Indien onze voorzitter mr. J. Dutilh kans ziet, mèt het thans vernieuwde bestuur, in onze stad, binnen 'Roterodamum', steek voor steek het damast *van het verleden* te restaureren voor de stedelijke gemeenschap *van nu*; als Vennootschap en Stichting